

Anita Hughes

Zomer aan het Comomeer

1

Voor Hallie Elliot was het de zomer van de bruiloften. De eerste was een drie dagen durend feest op een landgoed in Napa Valley. Het zwembad was gevuld met lelies, de bruidstaart versierd met parels en de tennisbaan was tot dansvloer omgetoverd door hem geheel te bedekken met platen carraramarmer. Hallie en Peter dronken Veuve Clicquot, aten garnalencocktails en bewonderden de ijssculptuur die een buste van het bruidspaar uitbeeldde.

In juni en juli hulde Hallie zich vrijwel ieder weekend in zijden japonnetjes van Pucci, sjaals van Diane von Furstenberg en hooggehakte sandaaltjes van Bottega Veneta. Peter trok een zwart pak aan voor recepties in het Ritz en het Fairmont en een blazer als de huwelijksinzegening plaatsvond in een van de kleine kerkjes van Sonoma of onder de sequoia's in Muir Woods.

Hallie en Peter keken onder de sterrenhemel naar de eerste dans van het bruidspaar, luisterden naar de verhalen van de bruidsjonker die over het algemeen beter privé hadden kunnen blijven, en later, in de auto naar huis, nadat de bruid haar boeket had opgeworpen en het paar door de gasten met rijst was bestrooid, lieten ze alles nog eens de revue passeren, zoals sportcommentatoren na een wedstrijd.

‘Wat een mooie beloften hebben ze aan elkaar gedaan,’ zei Hallie na een bruiloft in een villa in Los Altos. ‘Katy zal Hanks carrièrestappen altijd respecteren en Hank zal zijn vuile goed altijd in de wasmand doen.’

‘Ja, heel leuk, tot Hank besluit uit het bedrijf te stappen en een hot-

dogstalletje te beginnen op het parkeerterrein van een winkelcentrum.’ Peter lachte. ‘Dan mag hij voortaan zijn eigen was doen.’

‘En wat een prachtige bruidsjurk,’ zei Hallie met een zucht. ‘De sleep was nog langer dan die van Kate Middleton.’

‘En dat huis. En die tuin.’ Peter floot zachtjes. ‘Drie zwembaden. Alsof twee zwembaden een jonkie hadden gekregen.’

‘Ik zou alleen het gastenverblijf graag onder handen willen nemen.’ Hallie keek naar de lichtjes van San Francisco, die steeds dichterbij kwamen. ‘Dan adviseerde ik groen en blauw als basiskleuren, met een hoogpolig tapijt en een zoutwataquaarium.’

‘Heb je Katy je visitekaartje gegeven?’ vroeg Peter. Hij schakelde toen ze aan de klim naar Russian Hill begonnen.

‘Nee, joh, dat zou bot zijn.’ Hallie fronste. ‘Maar ik zal haar een bedankkaartje sturen en in een ps’je zetten dat ik voor Kendra Larsen werk.’

‘Je kunt mij als referentie gebruiken,’ stelde Peter lachend voor. ‘Ik heb een bloedmooie flat gekregen en een bloedmooie interieurontwerpster erbij.’

‘Zo’n deal is eenmalig,’ grinnikte Hallie.

Coit Tower kwam in zicht, hoog boven de stad verheven. Als een vuurtoren, vond Hallie, die haar de weg naar huis wees.

Peter lag al in bed toen Hallie haar japon van haar schouders liet glijden en een oud Stanfordshirt en een witte boxershort van Peter aantrok. Ze was dol op hun bed. Het had een hoog, met suède bekleed hoofdeinde en roomwitte satijnen lakens. Als ze tegen de kussens geleund zat, kon ze de witgepleisterde huizen zien die helemaal tot aan de in de diepte gelegen baai over de heuvel verspreid stonden. ’s Nachts lieten de schepen hun hoorns loeien, als koeien die de weg naar huis probeerden te vinden.

Hallie was in San Francisco geboren en getogen, maar sinds ze bij Peter was ingetrokken, zag ze dingen die haar voorheen waren ontgaan. Dat er in de barsten van de stoepen bloemetjes groeiden en hoe mooi de kersenbomen in bloei stonden. Het was haar ook nooit opgevallen hoeveel bistro’s met gekleurde zonneschermen en kleine, ronde tafels er waren. Hallie en Peter aten foccacia met olijfolie, dron-

ken koude chardonnay en strengelden hun vingers ineen boven flakkerende kaarsen.

‘Ik heb iets voor jou geschreven,’ zei Peter toen ze in bed stapte. ‘Ik beloof je dat ik altijd spiegeleieren voor je zal bakken en dat er altijd een pot verse, hete koffie voor je zal klaarstaan.’

‘Ik dacht dat je met een exposé over Frank Marshall bezig was.’ Hallie wierp een blik op Peters laptop.

‘Was ik ook.’ Peter deed de laptop dicht en streek met zijn wijsvinger over Hallies lippen. ‘Maar schrijven over een vent die de Playboy-verzameling van zijn vader op eBay heeft verkocht om een bedrijf te kunnen beginnen, komt een beetje vunzig op me over na een bruidstaart met chocolademousse.’

‘En wanneer precies was je van plan die beloften te doen?’ Hallie keek Peter aan. Na elke bruiloft kwam hij met een hint: dat hij zijn bruidsjonkers nooit een smoking met een lila overhemd zou laten dragen, dat hij nooit voormalige vriendinnen voor zijn bruiloft zou uitnodigen, en elke keer begon Hallies hart sneller te kloppen van spanning of hij haar eindelijk een aanzoek zou doen. Maar elke keer streelde hij haar blonde haar, kustte haar lippen en begon over iets anders.

‘Elke dag.’ Hij grinnikte, legde de laptop op het nachtkastje en trok Hallie omlaag. Peter had de lichaamsbouw van een hardloper: lange benen, smalle heupen en tengere, rechthoekige schouders. Maar als hij met haar de liefde bedreef, leek hij eerder een worstelaar die haar klemzette op de mat. Ze vond het zalig als ze zijn borst over haar borsten voelde wrijven en als zijn tong rondging in haar mond.

Ze voelde zijn warme adem op haar wang. Hij duwde haar benen open en gleed bij haar binnen. Hun lichamen bewogen heen en weer, over elkaar heen, alsof ze een spelletje touwtrekken deden. Zij kwam het eerste klaar, met haar armen om zijn bezwete rug geslagen.

Peter mompelde slaperig iets en liet zijn arm over haar heen liggen. Hallie sloot haar ogen en droomde over bruiloften, spiegeleieren en ringen met ovaal geslepen diamanten.

Hallie keek naar de gegraveerde uitnodiging op het nachtkastje. De bruiloft die aanstaand weekeinde werd gehouden, was de meest extravagante van deze zomer. Vierhonderd mensen onder de koepel van het stadhuis. Een tapijt van uit Japan geïmporteerde roze en rode rozen. Oesters die in de schaal werden opgediend en levende vissen als pièce de résistance.

De bruid was Patsy Mane, een nieuwe klant van Kendra. Patsy kwam dagelijks naar de winkel, eindeloos delibererend over de monsterboeken. Hallie luisterde geduldig naar haar gewefel en vroeg zich af of zij zich volgend jaar in dezelfde positie zou bevinden.

Soms vond Hallie dat haar vriendinnen alleen maar bezigheden zochten om de tijd door te komen tot ze voor het altaar zouden staan. Ze deden een cursus feng shui en leerden hoe je cordon bleu moest maken. Ze bekeken de bruidsregisters bij Gump's en Fenton. Ze verzamelden alvast informatie over zonnige, romantische vakantieoordens voor hun huwelijksreis.

Hallies vriendinnen vonden Peter volmaakt. Hij was intelligent en knap en droeg haar op handen. Ze dweepten met zijn groene ogen, het kuiltje in zijn kin, de manier waarop hij in het openbaar haar blonde lokken streelde. Hallie draaide de uitnodiging om en beeldde zich in dat haar naam en die van Peter er in die gouden letters op gedrukt stonden.

Hallie had Peter vorig jaar ontmoet in de design store waar ze werkte. De clientèle van Kendra Larsen bestond hoofdzakelijk uit vrouwen met tassen van Louis Vuitton en pumps van Prada. Peter had eruitgezien als een jochie dat per ongeluk op de lingerieafdeling van een warenhuis verzeild was geraakt. Hij droeg een spijkerbroek, liep op gympen en had een kakikleurige rugzak bij zich. Hij was bij een Edwardiaans cilinderbureau blijven staan en had voorzichtig een goudgepunte ganzenveer gepakt.

'William Shakespeare heeft al zijn werken met zo'n pen geschreven,' zei hij tegen Hallie. 'Nu, vierhonderd jaar later, hebben we laptops, tablets en software om het schrijven te vergemakkelijken, maar er is nog niemand in geslaagd *Hamlet* of *Romeo en Julia* te evenaren.'

Hallie bekeek Peters korte, bruine, opzijgeborstelde haar, scherpe jukbeenderen en Romeinse profiel. Hij kwam haar bekend voor. Zouden ze elkaar ontmoet hebben op een cocktailparty of aan de bar van PlumpJack's? Opeens beseft ze dat ze zijn gezicht had gezien op een poster in de etalage van Books Inc.

‘U bent de auteur van *Paul Johns Unplugged!*’ zei ze vol ontzag.

‘Dat klopt. En tutoyeer me alsjeblieft, anders voel ik me zo oud.’

Paul Johns was na zijn studie aan Stanford in de leer gegaan bij de dalai lama in Dharamsala en had een website ontwikkeld waar hij degenen die zich erop inschreven beloofde de geheimen tot geestelijke verlichting te onthullen. Peters boek was een ongeautoriseerde biografie. Het stond vol verhalen over Pauls losbandige studentenleven: over hoe hij tijdens waterpolowedstrijden naakt in het zwembad was gesprongen, meerdere Facebookprofielen had gehad, en een aantal vrouwen tegelijk aan het lijntje had gehouden.

Peter had in zijn boek ook onthuld dat Paul in Azië meer tijd had besteed in bordelen dan in meditatie ruimtes. Het bevatte citaten van Paul dat hij in Tibet alleen had geleerd hoe je een pijp moet roken en kunt voorkomen dat je herpes krijgt. Het boek was een nationale bestseller en Peter werd in talkshows geprezen dat hij Paul had ontmaskerd als charlatan.

‘Dat klopt.’ Peter knikte. ‘En nu zijn er mensen die vinden dat ik een deel van de royalty’s moet gebruiken om mijn flat een volwassen aanzien te geven.’

‘En is dit je stijl?’ Hallie keek bedenkelijk naar de Oosterse tapijten, Franse tapisserieën en roodgelakte Chinese kastjes.

‘Vind jij dat ik beter leren banken en hoogpolig tapijt kan nemen?’ vroeg Peter grinnikend.

‘Onze clientèle heeft een voorkeur voor Regency-meubelen en zijden gordijnen,’ zei Hallie. ‘Zelf hou ik inderdaad van hoogpolig, maar verklap dat alsjeblieft niet aan Kendra, want dan word ik meteen ontslagen.’

‘Ik verklap niks.’ Peter legde zijn hand op zijn hart. ‘Mag ik je voor de lunch uitnodigen? Dan kan ik je op mijn gemak vertellen wat ik zoek.’

Hallie aarzelde. Ze ging nooit met klanten uit, maar Peter zag eruit alsof hij meende wat hij zei en Hallie snakte ernaar eens iets anders te kunnen doen dan het zoveelste herenhuis in Pacific Heights inrichten met authentieke Louis xiv-stoelen en puur wollen Aubussontapijten.

Ze gingen naar Café Niçoise. Peter trommelde met zijn vingers op het tafellaken en prikte met zijn vork in zijn Cobb salad. 'Ik heb nog nooit eerder een designer geïnterviewd.'

'Ik dacht dat mensen interviewen je werk was.' Hallie goot frambozendressing over haar andijviesalade.

'Ja, internetbonzen met skeletten in de kast,' antwoordde Peter grinnikend. 'Geen rijke blondines met een bijbaantje als interieurontwerpster.'

'Mijn grootmoeder woont weliswaar in de duurste straat van Pacific Heights, maar ik heb zelf een eenkamerflatje in de Marina, in een gebouw waar het altijd naar knoflook en goulash stinkt,' zei Hallie, een beetje in haar wiek geschoten. 'Niet wat je noemt de high society van San Francisco.'

'Volgens mijn bronnen heeft jouw grootmoeder, Constance Playfair, zitting in meer bestuursraden dan welke andere vrouw ook in deze stad,' zei Peter.

'Hoe weet jij zo veel over mij?' vroeg Hallie, opeens achterdochtig.

'Kendra en ik kennen elkaar van Stanford.' Peter glimlachte. 'Ik kwam haar toevallig tegen bij PlumpJack en toen ze me vertelde dat ze onlangs een getalenteerde nieuwe assistente in dienst had genomen, heb ik op internet gekeken wie je was.'

'Je hebt me dus gegoogeld?' Hallie sprong overeind.

'Het spijt me.' Peter pakte haar hand. 'Ik heb een kale flat in Russian Hill die schreeuwt om meubilair. En mensen interesseren me nu eenmaal; noem het een tic. Kunnen we opnieuw beginnen?'

Hallie ging weer zitten. Ze had boos moeten zijn. Ze had haar tas moeten pakken en meteen naar de winkel terug moeten gaan. Maar de manier waarop Peter zich verontschuldigde was zo vertederend. Hij had iets van een buitenlander die de gewoonten van het land niet kende.

‘Ik heb het volste vertrouwen in je vakkennis,’ zei Peter ontspannen. ‘En ik wil best hoogpolig tapijt.’

‘Wat zijn je lievelingskleuren?’ Hallie begon met haar servet te spelen. ‘Hou je ervan om in bed televisie te kijken en heb je liever katoenen lakens of satijn?’

Peter leunde achterover op zijn stoel en floot zachtjes. ‘Dat zijn erg intieme vragen.’

Hallie voelde een lichte huivering, alsof iemand met een veer over haar rug streek. ‘Ik moet mijn klanten goed leren kennen.’

‘Ik ben opgegroeid in Atlanta en kon aan Stanford studeren dankzij een beurs,’ begon Peter. ‘Ik heb een BA in Journalistiek en was redacteur van de *Stanford Daily*. Vanwege een artikel over de rector magnificus ben ik bijna van de universiteit getrapt. Na mijn studie heb ik een paar jaar als freelancer persberichten geschreven voor internet start-ups. Ik kwam mijn oude kamergenoot Paul Johns tegen toen hij op het punt stond VisionQuest.com te lanceren. Pauls vriendin had het net uitgemaakt. Ik heb heel wat avonden samen met hem tequila’s zitten drinken om hem over zijn liefdesverdriet heen te helpen.’

‘En daarover heb je toen een boek geschreven dat hem te gronde heeft gericht,’ concludeerde Hallie.

‘Er hing een originele Rembrandt in zijn kantoor, bekostigd door de abonnees van zijn website.’ Peter schokschouderde. ‘Ik wilde niet dat hij ook een Van Gogh zou kopen.’

Daar moest Hallie om lachen. ‘Ga door.’

‘Ik heb het boek geschreven, de rechten aan Hollywood verkocht en het grootste deel van het geld uitgegeven aan mijn nieuwe troetelkind.’

‘Een gele Lamborghini of een zilveren Bentley?’

‘Een nieuw tijdschrift. Het heet *Spilled*. Ik ga schrijven over de mens achter de techno-celebrity’s. Over het duistere verleden van Sergey Brin en de nimmer aflatende drang van Mark Zuckerberg om uit te blinken.’

‘Klinkt interessant.’ Hallie knikte.

‘Ik hoop dat het zal aanslaan.’ Peter duwde zijn bord van zich af.

‘Want de auto, de flat en het tijdschrift hebben vrijwel al mijn geld opgeslokt.’

‘Hoe kun je je mij dan nog veroorloven?’ vroeg Hallie.

Hij leunde naar voren en raakte haar hand aan. ‘Schoonheid en kunst zijn niet in geld uit te drukken.’

De allereerste keer dat Hallie Peters flat zag, was ze meteen verkocht. Ze liep vanuit de hal langs de zitkamer en de boogvormige doorgang die naar de slaapkamer en de studeerkamer leidde, regelrecht naar het balkon. De hele stad lag aan haar voeten. Ze zag de boten die in de baai voor anker lagen, de kabeltram die zigzaggend afdaalde naar Fisherman’s Wharf, de donkerblauwe streep die de scheidingslijn vormde tussen de lucht en het water van de oceaan.

‘Dit is de essentie van je flat,’ zei ze. Ze maakte zwaaiende bewegingen, als een dirigent. ‘Het hele interieur – meubilair, tapijten, kunstwerken – moet zeggen: kijk naar buiten.’

Peter liep naar haar toe, zette zijn handen aan weerskanten van haar op de balustrade, boog zich naar voren en fluisterde in haar oor: ‘Als ik George Bernard Shaw mag parafraseren: “Bij George, het gaat ’r lukken.”’

Hallie richtte Peters flat in met een combinatie van klassiek en art deco. Onder een Picasso kwam een Queen Anne-stoel te staan, boven de teakhouten eetkamertafel hing ze een kristallen kroonluchter. Het resultaat was chic en toch speels.

‘Je gasten komen in elke kamer voor verrassingen te staan,’ legde ze uit toen ze Peter een rondleiding gaf. Ze had veel kleur gebruikt. Paarse tweezitsbankjes in de zitkuil, een oranje vaas op de glazen salontafel. Het omslag van zijn boek en de eerste editie van *Spilled* hingen ingelijst aan de muur.

‘Ik geef over twee weken een housewarming,’ zei Peter in de keuken, die Hallie had uitgerust met een granieten aanrecht en leren barkrukken. Op het aanrecht stonden een zilverkleurig espressoapparaat, een chromen broodrooster en een metalen wafelijzer.

‘We zijn bijna klaar. Alleen aan de slaapkamer ontbreken nog een paar kleinigheden.’

‘Ik wil jou er graag bij hebben.’ Peter ging op een van de barkrukken zitten en draaide zich om naar het uitzicht op de baai.

‘Dank je. Ik zal er zijn.’ Hallie streek met haar vlakke hand over het graniet.

Ze had zich geen betere klant dan Peter kunnen wensen. Hij had de inrichting helemaal aan haar overgelaten en zonder ooit ergens vraagtekens bij te zetten de cheques ondertekend. Soms hadden ze samen een kop koffie of een glas wijn gedronken terwijl ze zaten te wachten op een bestelling die afgeleverd zou worden. Dan hadden ze gepraat over Monet en Matisse, Ken Kesey en T.S. Eliot.

‘Ik wil jou er graag blijvend bij hebben.’ Peter trommelde met zijn vingers op het aanrecht.

‘Hoe bedoel je?’

‘Ik zou graag willen dat je bij me introk.’

‘We zijn nog niet eens officieel met elkaar uit geweest,’ protesteerde Hallie.

‘Je houdt van espresso, maar niet van cappuccino. Je bent fan van Tom Wolfe en vindt dat Jonathan Franzen te hoog wordt aangeslagen. Je hebt bewondering voor Jackson Pollock en bent een beetje verliefd op Julian Schnabel. Ben ik iets vergeten?’

‘Ik ben helemaal niet verliefd op Julian Schnabel,’ zei Hallie. ‘Ik hou gewoon van zijn werk.’

‘Ik doorzie mensen.’ Peter keek Hallie doodserieus aan. ‘Noem het een gave of een vloek, maar ik kijk dwars door de mensen heen. Ik kijk naar jou en zie je ziel. Die is puur goud.’

‘Je hebt me zelfs nog nooit gekust,’ zei Hallie zachtjes.

Peter stond op en nam haar in zijn armen. ‘Dat is makkelijk te verhelpen.’

‘Hallie!’ Kendra wuifde naar haar op de trap van het stadhuis.

Hallie bleef staan en controleerde automatisch of haar rok goed zat. Kendra was maar een paar jaar ouder dan zij, maar ze gaf Hallie altijd het gevoel dat ze nog op school zat. Kendra kleepte zich als een femme fatale uit het Hollywood van de jaren veertig: laag decolleté, nauwsluitende kokerrok, sexy naaldhakken. Haar koperkleurige haar was zo